

ко пари и му рекълъ, че той трѣбва да ходи и да мисли да иде нѣйдѣ другада! Постоянно нѣйдѣ другада! Дълго врѣме момчето не можа да отгадае, кое бѣ това лице, ала слѣдъ туй самѣ подшѣпна на ухото на Господина Воудкуртъ. И понеже се касае за едно лице, което нѣма нищо общо съ нашия разказъ, нѣма да се трудимъ и ние да съобщаваме прѣдрезнялото подшепване на Йо.

„И отъ това врѣме се тукъ ли се навърташъ?“ пита лѣкартъ.

„Да ме накаже Богъ, ако отъ днесъ натакъкъ видя пакъ тая проклета улица!“ отвърна Йо. „Не мога никаква работа да намѣра. Не ми върви добръ и съмъ боленъ. И мислѣхъ, че би било най-добръ, пакъ тука да се прибера, ако нѣма никакъвъ стражаръ наоколо — и да се сгуша и скрия нѣйдѣ, кждѣто зная, докато се стъмни — и тогава искамъ да отидя при Господинъ Сангсби да го моля за малка милостиня. Той винаги ми даваше по нѣщичко съ добро сърдце, туй трѣбва да го изповѣдамъ, макаръ жена му винаги да ми казваше, че азъ трѣбва да се „прѣждосвамъ“ — сжщо тѣй както другитѣ хора. Ала сега вече наистина ще се прѣждосвамъ — въ гробищата. Тоя е пжтя, който ми прѣдстои“.

„Не, не“, говорѣше Господинъ Воудкуртъ любезно. „Ние ще се погрижимъ да отстранимъ това!“

Слѣдъ като Йо каза „сбогомъ“ на бѣдната жена, която му бѣ останала вѣрна, защото тя бързаше да се върне въ Сенъ-Албанъ, Господинъ Воудкуртъ го зе съ себе си, за да му даде нѣщо да похапне. Ала момчето не можеше нищо да яде, а взе та пийна само малко вино. Щомъ се почувствува малко по-добръ, отведоха го въ една кжща, която бѣ позната на Господинъ Воудкурта. Тамъ го сложиха въ едно удобно легло, и за него се грижеха любезни и добросърдечни люде.

Но, ахъ! И най-добритѣ грижи не могатъ да върнатъ здравето му, защото бѣ вече късно! Мразъ, гладъ, мръсотия и болестъ бѣха вече изпълнили своята работа, сжщо както и полицията, за която Йо трѣбваше винаги да „иде нѣйдѣ другада“ — въ онова мѣсто, отъ кждѣто той никога не ще се върне.

„Оставете ме тукъ въ покой да лежа и не ме карайте да ида на друго мѣсто“, говорѣше съ запжване Йо. „И ако нѣкой отъ господата тукъ случайно отиде тамъ наблизѣ, отъ кждѣто азъ напуснахъ улицата, — тогава може би, ще бжде той тѣй добръ да каже на Господинъ Сангсби, че Йо, Йо-то, когото той нѣкога бѣ опозналъ, — сега вече за винаги, както и трѣбваше, ще върви на друго мѣсто — и единъ милъ поздравъ при туй — и тогазъ ще бжда благодаренъ много на господата за туй. Много по-благодаренъ, отколкото съмъ — ако за единъ бѣденъ дяволъ, какъвто съмъ, това е възможно“.

Господинъ Воудкуртъ изпълни тая услуга за Господинъ Сангсби още сжщия день, и щомъ малкиятъ, любезниятъ Господинъ узна за скръбното състояние на Йо, дойде веднага да го посѣти.

Йо бѣ твърдѣ радостенъ отъ срѣщата съ своя благодѣтель. Когато останаха двамата самички, той рече, че счита за една необикновена любезность и доброта това дѣто Господинъ Сангсби се е побезпокоилъ да посѣти единъ отритнатъ отъ хората и живущъ тѣй далече отъ него човѣкъ.

Господинъ Сангсби бѣ покъртенъ до днѣхъ душа отъ картината, която бѣ прѣдъ очитѣ му, и незабавно сложи на масата една сребърна монета.

„А какъ се усѣщашъ изобщо, мой добрий приятелю?“ разпитваше той покашлювайки, както обикновено — при затруднение.

„Сега съмъ азъ „Х а н с ъ в ѣ щ а с т и е!““, Господинъ Сангсби“, отвърна болникътъ, „и не желая нищо по-добро. Мене ми е по-добръ, отколкото Вие можете да помислите. Ала едно нѣщо, Господинъ Сангсби, и то страшно ме наскърбява, че го сторихъ — и азъ го сторихъ, наистина, противъ волята си, Господинъ Сангсби!“

Малкиятъ Господинъ слага тихичко още една сребърна монета на масата, и пита, какво е било туй, за което той толкова много се упръква.

„Господинъ Сангсби“, започва Йо, „нали Господжата прѣхвана болестъта си отъ мене, и

1) Една приказка отъ братя Гримъ, която нашитѣ четци, може би, вече сж чели.